

udnævnelse af udvalgsformænd i Kunstfonden. Ministeren kunne åbenbart ikke modstå fristelsen til at meddele pressen, hvilke personer hun agtede at udnævne, forud for behandlingen i Kunstfondens repræsentantskab.

Det førte til yderst pinlige oplevelser for de pågældende personer, men sandelig også for Kunstfondens repræsentantskab, der gerne havde set en mere medmenneskelig og hensynsfuld behandling af de personer, som helt uforskyldt måtte opleve at se deres kvalifikationer behandlet i fuld offentlighed. Sådan plejer man ikke at behandle hinanden i et civiliseret samfund. At dette barske drama så oven i købet skulle udspilles på kulturens egen scene, er både paradoksalt og tankevækkende.

Som reaktion på al den ubehagelige tummel og formentlig som en slags plaster på såret skal Folketinget så lige pludselig til at tage stilling til et forslag, som blev forkastet ved den seneste revision af loven om Statens Kunstfond i 1993.

Dette forslag, som vi således hovsabebehandler i dag, lægger op til, at Tonekunststudvalget deles i to. De interesser, der ellers var kommet frem i den retning med større faglig bredde, har ministeren forsøgt at imødekomme så sent som i september 1995, hvor en bekendtgørelse gjorde det muligt for udvalget at antage sagkyndig kunstnerisk bistand.

Om den idé var god eller dårlig, er der ingen erfaring for, da bekendtgørelsen som sagt er dateret 25. september. Det kan altså ikke tilskrives faktiske erfaringer, at ministeren brat annoncerer deling af udvalget et par måneder senere. Det er temmelig åbenbart, at lovforslaget er en opfejnning efter en ministerbømmert.

Når alt dette er sagt – og jeg har følt, at det var nødvendigt at sige det af hensyn til beskyttelsen af respekten for selve lovgivningen – vil jeg vende mig mod selve forslaget.

Lovforslaget er et eklatant eksempel på en urimelig skæv fordeling mellem det, der kommer den skabende kunstner til gode, og det, der går til samlet forvaltning af støtten. Det fremgår ikke af lovforslaget, hvad de samlede omkostninger egentlig er, og hvordan de fordeles. At man finder en del af udgiftsdækningen ved at flytte om på eksisterende bevillinger, slører jo de reelle omkostninger. Vi må i udvalget udbede os præcise omkostningsopgørelser. Det er ikke nok, som den forrige ordfører sagde: »... og så er der lidt til administration.«

Vi står her med et eksempel på et af grundproblemerne i dansk kulturpolitik, nemlig at de

skabende kunstnere ofte må se, at kulturbedømmere, kulturadministratorer og kulturformidlere har langt større udkomme af kunstnernes værker end de selv, og dette forslag er et monument over denne politik.

Venstre kan ikke støtte det.

Karen Højte Jensen (KF):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Torben Rechendorff, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende synspunkter:

Det Konservative Folkeparti har ikke principielle problemer med det foreliggende forslag, hvis hovedpunkt jo er, at det nuværende 3-mands-udvalg for tonekunsten opdeles i et udvalg for den klassiske musik og et for den rytmiske musik. Tanken om opdelingen i to udvalg er på ingen måde ny, og som sagt kan vi tilslutte os de principielle og saglige argumenter for opdelingen.

Men ministeren må finde sig i, at vi så tilføjer, at vi unægtelig gerne havde set en anden baggrund for lovforslaget end ministerens højst ubehændige håndtering af udpegningen af ny formand for det nuværende Tonekunststudvalg. I den forbindelse lykkedes det ministeren at ulejligede den sagesløse kandidat til formandsposten, at fornærme Kunstfondens repræsentantskab og at skabe helt unødigt medierøre om en sag, som, hvis ministeren ellers havde sat sig ind i de gældende regler, kunne være løst helt problemfrit. Den baggrund for lovforslaget står der ikke meget om i bemærkningerne.

Forslaget om, at de to nye udvalg får samme formand, som skal være partiturkyndig, er formentlig også et fornuftigt oplæg til en helt nødvendig koordination. Vi havde gerne set, at økonomien var blevet klaret inden for den givne ramme, men accepterer den beskedne omflytning.

Kort sagt, en for ministeren pinlig og helt unødvendig sag finder nu sin fornuftige afslutning med dette lovforslag, men på slagmarken ligger adskillige sårede.

Margrete Auken (SF):

Vi har heller ikke i SF nogen principielle indvendinger imod det. Det er jo tydeligvis noget, der har været diskuteret længe. Jeg tror, vi alle føler, at det ikke er en sag, der har været håndteret med den største ynde, hvis jeg må sige det sådan lidt forsigtigt, og derfor kan man jo godt komme til at lade sig styre meget af irritationen over, at det er foregået på den måde. Det vil vi